

Korset och Kronan

Nr 109/2022

Jesus säger: Håll fast vid
det du har så att ingen
kommer och tar din krona
(Upp. 3:11)

Om pingsten (del 3)

Vi har sett hur Bibeln själv betonar apostlarnas avgörande betydelse för pingsten. Jesus säger att det är *genom deras ord* som människor skall komma till tro (Joh. 17:20). Bibeln har en tydlig och klar lära om den helige Ande, som ingivit alla de heliga Skrifterna. Efter apostlarnas tid är Bibelns skriftliga uppenbarelse avslutad.

Både profeter och apostlar skrev och predikade, medan Jesus själv enbart undervisade muntligt. Många har därför menat att det också finns en muntlig tradition – vid sidan om Bibeln – som innehåller *mera* än vad det skrivna ordet gör. Men så är det inte. Det Jesus och apostlarna lärde har vi endast bevarat i Skriften. Luthers fasthållande vid *Skriften allena* är inte hans eget påfund utan exakt vad Skriften själv lär. Aposteln framhåller: *Icke utöver vad skrivet är!* (1 Kor. 10:12). I

Ordet om korset är en
dårskap för dem som går
förlorade, men för oss som
blir frälsta är det en Guds
kraft (1 Kor. 1:18)

Den gode herden
leder sina får (Joh. 10)

Uppenbarelseboken betonas samma sak:
*”För alla som hör profetians ord i denna bok
betygar jag: Om någon lägger något till dessa ord,
ska Gud lägga på honom de plågor som beskrivs i
denna bok. Och om någon tar bort något från orden
i denna profetias bok, ska Gud ta ifrån honom
hans del i livets träd och i den heliga staden som
beskrivs i denna bok.”* (Uppb. 22:18f)

Dessa ord är en återklang av vad redan
Mose skrev. I femte Moseboken står det:

*Ni ska inte lägga något till det som jag befäller
er och inte ta något därifrån utan hålla Herren er
Guds bud som jag ger er.* (5 Mos. 4:2)

*Allt som jag befäller er ska ni vara noga med att
följa. Du ska inte lägga något till det och inte ta
något därifrån.* (5 Mos. 12:32)

I Ordspråksboken skriver kung Salomo:

*Allt Guds ord är rent från slagg, han är en
sköld för dem som flyr till honom. Lagg ingenting
till hans ord, så att han tillrättavisar dig för lögn.*
(Ords. 30:6)

Paulus betygar också att hans under-
visning skall bevaras oavsett om den getts
muntligt eller skriftligt: *Stå därför fasta och
håll er till den undervisning ni har fått, muntligt eller
genom brev.* (2 Tess. 2:15)

När de romerska katolikerna använder

detta ställe för att hävda att det finns en muntlig tradition bevarad vid sidan om Skriften begår de flera allvarliga fel.

För det första var man i urkyrkan ytterst noga med att avskilja alla falska brev och skrifter som påstods komma från Jesus eller apostlarna, men som inte var äkta. En apostolisk tradition vid sidan av de äkta skrifterna är därför inte möjlig.

För det andra framgår det av Paulus ord ovan att den muntliga och den skriftliga undervisningen sammanfaller. Det är precis samma lära som Paulus förkunnade muntligt som den han skrev ner i sina brev.

För det tredje strider den senare tradition som katolikerna vill ha som läronorm i många stycken mot de kanoniska skrifternas klara och tydliga lära.

Hur förödande denna uppfattning är för den kristna läran framgår tydligt om man närmare studerar vad den romersk-katolska kyrkan lär. Innan jag går vidare i denna artikel om den helige Ande skall jag därför något belysa detta.

Ur den romerska kyrkans katekeser

Från ett par romersk-katolska katekeser ges här några exempel på hur man lär om Bibeln och traditionen. Medtaget är också några av denna kyrkas obibliska läror som visar hur man genom traditionen förfalskar Bibelns egen lära.

”Den kristna trosläran” (1958)

Utgiven i Stockholm 1958, övers. från tyskan av Lechard Johannesson. (*Texten lätt moderniserad*). Fil. dr Lechard Johannesson (1904-1989) var präst i Svenska kyrkan men konverterade till Rom 1956. Denna katekes följer den äldre katolska katekesen. Citat:

51. KYRKAN HÄMTAR SIN LÄRA UR DEN HELIGA SKRIFT OCH TRADITIONEN.

Den helige aposteln Paulus förmanar de troende: *Stå därför fasta, kära bröder, och håll er till de lärdomar som ni har mottagit av oss, vare*

sig muntligen eller genom brev (2 Tess. 2:15).

Det som Kyrkan lär härstammar från Gud, all sannings källa. Hon lär oss vad Gud har uppenbarat, och vad som från början lärdes och troddes i Kyrkan. Paulus säger: *Jag meddelade er ju såsom ett huvudstycke, vad jag själv hade mottagit.* (1 Kor. 15:3).

Många sanningar har först så småningom, under den Helige Andes ledning, blivit närmare formulerade, särskilt då de blivit angripna. Kristus har lovat sin Kyrka: *Sanningens Ande skall leda er fram till hela sanningen* (Joh. 16:3). Mycket av det som Gud har uppenbarat har han låtit nedskrivna i heliga böcker. Den Helige Ande har inspirerat författarna till dessa skrifter och bistått dem i arbetet, så att de med ofelbar sanning skrev ner allt det, som Gud genom dem ville meddela oss. Dessa skrifter kallas den Heliga Skrift eller Bibeln (dvs. boken). Eftersom den Heliga Skrift nedskrivits under den Helige Andes ingivelse har den Gud till upphov. Den är Guds Ord. ...

Inte alla sanningar, som Gud har uppenbarat för oss, finns nedskrivna i den Heliga Skrift. En del har endast predikats av apostlarna och sedan bevarats av Kyrkan som ett dyrbart arv, Vi kallar dem *muntlig tradition*. De flesta av dessa sanningar upptecknades redan under den första tiden efter apostlarnas död av heliga och lärda män (kyrkofäder).

Den Heliga Skrift och traditionen är de båda troskällorna. Genom den Helige Andes bistånd *bevarar* Kyrkan dem *oförfalskade* och hämtar sin lära ur dem (s. 105f).

Guds nåd länder oss till frälsning endast om vi *medverkar* i nåden (s. 85).

//Denna lära strider direkt mot Bibelns lära om rättfärdiggörelsen genom tron allena. Min anm.//

Påven Pius XII utsände år 193 en rundskrivelse i vilken han talar om Kyrkan... Han skriver: Den gudomlige

Frälsaren började att bygga sin Kyrka mystiska tempel då han predikade och förkunnade sina bud... Han utvalde apostlarna... *Han utsåg sin ställföreträdare på jorden* och uppenbarade för dem allt, vad han hade hört av Fadern. ... Simon, Jonas son, utsåg Jesus till den främste bland apostlarna och till sin ställföreträdare på jorden (s. 93f).

Levnadsregel: Jag vill älska påven som Kristi ställföreträdare på jorden, bedja för honom och alltid troget hålla mig till honom (s. 102).

Påven och biskoparna är Kyrkans herdar. De har fullmakt att stifta lagar och att utmäta kyrkliga straff. ... Kyrkans högste herde är påven. Han är efterträdare till den helige Petrus... (s. 116).

Då Kristus på korset offrade sig för oss, stod Maria vid hans sida och tog del i hans offer. Smärtans svärd genomborrade också hennes hjärta. Hon är den smärterika modern, syndarnas tillflykt, de betrycktas tröstarinna... I himmelen är Maria drottning över alla änglar och helgon. Med förbarmande moderskärlek omfattar hon sin Sons alla bröder och systrar på jorden. Hon är vår härskarinna, vår himmelska moder och vår förebedjerska. (s. 124)

Den katolska kyrkan lär oss vad Gud uppenbarat. *Ty Gud ville att hans mångfaldiga visdom nu, i och genom Kyrkan skulle bli kunnig* (Ef. 3:10). Därför måste vi lyssna till Kyrkans ord och tro allt hon ålägger oss att tro (s. 134).

//OBS! I detta ingår också den romersk-katolska traditionen och dess många villfarelser. Min anm.//

Vi vänder oss i bönen också till Maria, Herrens moder, till de övriga helgonen och även till änglarna. Men vi tillbeder dem inte, utan vi prisar dem och ber om deras förbön hos Gud (s. 153).

Vi ihågkommer helgonen vid firandet av den heliga eukaristin. Det heliga mässoffret frambärs till Gud allena. Men vi har även

helgonen i åtanke. Detta av två skäl: dels tackar vi Gud för de nådegåvor han givit dem, dels ber vi honom att han för deras skull må vara oss nådig (s. 165).

De förlåtliga synderna medför timliga straff. Gud straffar oss för dem här på jorden, och om vi inte gör bot för dem under jordelivet, får vi en gång sona dem i skärselden (s. 183).

Vårt tjugofemte år utlyser den Helige Fadern ett "Heligt år". Han inbjuder alla troende att komma till den eviga staden, omvända sig från sina synder, gå till bikt och mottaga Herrens lekamen. De som kommer till Rom skall besöka de förnämsta kyrkorna och där med samma intention som den Helige Fadern be till Gud. Åt alla som gör detta, skänkes fullständig avlat (s. 195).

Kristus har genom sin död åt oss vunnit tillgift för alla syndastraff. I förening med honom gör även Kyrkan genom sina helgon oavlåtliga bot för världens synder. Kyrkan förvaltar den stora skatten av Kristi försoningsoffer och helgonens gottgörelser (s. 195).

Nästan all avlat kan också genom förböner komma de lidande själarna i skärselden till godo (s. 196).

De sjuka kan i förening med Kristus offra sina lidanden för syndarnas omvändelse, hednamissionen, freden på jorden eller något annat som är till gagn för Guds rike (de sjukas apostolat) (s. 199).

Vi åkallar Guds moder och ber om hennes beskydd. Att åkalla är inte detsamma som att tillbedja. (s. 226)

För att uppmuntra de troende till fasta, har Kyrkan givit fastebudet. Kyrkans tredje bud lyder: *Du skall hålla de påbjudna fastedagarna och icke äta kött på abstinensdagarna.* ...Varje katolsk kristen mellan 21 och 59 år är förpliktigad att hålla de påbjudna fastedagarna. Undantagna är... (sjuka och svaga) (s. 241).

Forts. i nästa nr